

WWW.UNILIB

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 3.

У Новом Саду, 1. фебруара 1909.

Год. III.

Арнаутлук у Загребу.

Поглавице: Хеј, назите ви с тим лоптама куда гађате, да вас не однесе рогати анђео...
Стармлади: Пустите их божије слуге, нека се иснуцају... и тако им те „фор-бомбе“ неће упалити.

Сиомен св. Саве.

— Ст. Владислав Каћански —

Што ваздух бруји са свакоје стране,
Свештени гласи дижу с у небеса?
Са светлих кула вере православне
Грување звона, душу ми потреса!

Што врви народ у храмове силни,
Куд су се дигли милиони душа —
Каква свечаност? што побожно слуша
Толики народ — какав данак дивни?

Дунав се ори — Сава се разлеже,
Адрија даљна јеку одговара —
Атоњска гора воштанице жеже,
Хиландар славни и Србија стара.

Полети звезда из Приштине, зрачна,
Христове вере светла преодница —
Проси а света Лавра студеница;
Обасја светом српска поља мрачна.

— Врачар се тресе — у пламену стоји:
„Свете су на њем' изгореле плоти“
Барвари гадни — погани ко скоти
Излише јарост свирепости своје.

Ал дух освећен светитеља Саве
Ко јасна звезда над Србином трепти,
Па зато народ у храмове лети,
Да свето име светитеља славе.

Побожно Српство на све стране сада
Подигнув' очи горе небу плаву —
Скрушеним срцем на колена пада.
Вапије свога заштитника Саву!

О! свети Саво, молимо те данас
Позри на твоју Србадију листом —
Смиреним срцем, с целом душом чистом
Клањамо с' теби! А ти Богу за нас!

1856.

Хвала свима и свакоме.

Пошто ми се није могуће захвалити по-
шепце свима универзама, академијама и корпо-
рацијама, које су ме поводом моје оптужнице
покренуте против Срба — самосталаца ради
велеиздаје, удостојили било докторске части
honoris causa ради мога беспримјерног прав-
ничног знања, било редовног чланства ради
моје нечувене историјске тачности и знања,
било почасног чланства ради мог као поморанча
жутог а као лимун кисело-жестоког родољубља,
то се овим путем и путем „Народних Нови-
нах“ свима и свакоме државно брано, историјски-
масно и родољубно-красно захваљујем — уз на-
помену, да се свијух до сада стиглих и свијух
понуђених, али ми још не јављених картом до-
писницом, части франко-легијонашки патријо-
тично примам

Јакурти.

Пред саборницом.

Велики државници Александер Томић и
Јаша Векерле силно су озлојеђени на српског
патријарха.

— „Шта се патријарха тичу самосталци?
Шта се он заузима за њих? Ниједан једини
самосталац није ни једаред за њега гласовао,
ма да се три пут обављао избор. Да није било
нас и“

— „и времена“ упале Александер Томић
у реч свом сатруднику.

— „да и времена, ваљда не Балине ве-
чере“ — љутито ће Јаша Векерле, — „не
би он никад био изабран за патријарха.

— „Но тај нам поквари рачуне“, умиљато
ће Александер Томић.

„То ти је оно, како се каже на мом ма-
терњем језику: Undank ist der Welt —“
рече Јаша Векерле и оде у мађарску саборницу.

Сасшаће се црквени сабор.

У клубу радикалне странке решено је да
се сазове радикално-народни сабор, — који се
држи близу саборне цркве — после две го-
дине. Сви су чланови клуба тога уверења да
ће за то време морати стићи још која пове-
реница већини прошлог „временитог“ сабора.

На томе ће бар поради — само ако буде
лепо време — и сам Јаша главом и — руком.

Врхунац предусретљивости.

Дубоко уверен да ће и потомство знати
оценити мој књижевни рад и да ће Срби свију
крајева прославити стогодишњицу моје смрти,
рад сам да се они силни трошкови, с којима
су скопчане такве прославе славних људи
колко-толко умање.

Молим претке оних Срба, који ће дочекати
стогодишњицу моје смрти, да ми било поштан-
ском дознаницом, било у новчаном писму по-
шаљу само половицу оног новца, што им по-
томство мисли жртвовати на прославу моју и
мога књижевног рада. Мислим да ће свако уви-
дети да сам у предусретљивости дошао до
крајњих граница, но на то ме навела делом
превелика љубав према Србима свију покрајина
и свију векова, а делом, што ми се баш сад
пресушују извори моје поштене зараде.

Радо ћу „послао“ преко немачких новина
потврдити свакоме.

С најодличнијим поштовањем

књижевник Ђорђе Настиф.

Мало свињског.

Паракувар: Вруће, вруће-е-е, хехехе! Еве ти, лени, чича мој, мало свињског... Види гу... да се „болан“ лечиш...! — Јесам ти потрпео густ?

Сви: Уаа! Браво! Сви смо за свињско!

Стармлади (на Швабиној страни): Хеј ти облапорни чича, прицази мало дер, заш' то ће бити мало тешко јело за тебе. Рекох, да се не претовариш, па опет разболиш...

Политика мира...

Политика мира, то је одзив ваш
Добро, али народ наш
Вели: испод мире
Сто ђавола вире...
Па сред вашег мира
Стрепи од вампира!

Ст. Вл. К.

Успех бана Рауџа.

— После године дана „сретне“ владавине бана Рауџа, пошло је ипак бану са руком, да створи слогу — и све странке сложи — противу себе.

— Чим је радикалска странка дочекала да су се све странке у Хрватској сложиле, сетила се дуда — и Јаша се одмах разболео.

Порезни шроф.

Опет Шваби
треба пара,
Мађар мора
да их ствара.

Шрофоваће
малог газду,
Још по грош
на сваку бразду.

У спахије
јадно стање,
Па ће „богци
плаћат мање.

Хеј Векерле,
Векерле,
Удариће т'
Квекере.

Ја ти рекох
вако мали,
Пасош ти
не фали!

Стармали.

Молимо
све пријатеље
„Шармладот“
да плате
лањски дуг
и обнове прешилашу.

Администрација
„Шармладот“.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Радујте сја...

Најамник се осилио
И настали дани тешки,
Спремају се да униште
Народ српски — род витешки!

Радујте се подле душе,
Ниска посла и заната,
Та Србина сада гуше,
Добра ће вам бити плата.

Радујте сја и вампери
И измети људског створа,
Из душе вам злоба вири
И од пакла, црња, гора.

На посао клеветници,
Па клевете журно кујте,
Диж'те хајку против Срба,
О глави му сложено — снујте!

Нећемо се понизити,
Нит' гмизати као црви,
Јер српско ће име бранит,
Срб последњи, ко и први!

И љубећи отаџбину,
Као верни синци њени,
Бранићемо наша права,
Братском слогом загрњени!

Вешала нам диж'те звави,
Било је и црних дана:
Ми стојимо ко Титани,
Сред површита и мегдана!

Радујте сја, * јер весеље
Трајати вам неће дуго,
Иза мрака, зора свиће
Ново доба време друго!

Загорски.

Његов густ.

Отац пита малог Јоцу, шта би волио да му
за Божић донесе рода: брата или сестрицу. Мали
Јоца ће се мало замислити — те ће у једном
рећи:

— Ја бих најволио ждребе!

Божа.

Будући „српски краљ“ — у комендији.

Бечке и пештанске штуцоване новине, чешће
су пута спомињале претендента на српски пре-
сто у особи — неког копила Артемизе Христи-
ћеве. И заиста штуцована штампа је имала пра-
во, ових дана је заиста то копице постало кра-
љем — али у комендији, у Пешти. —
Једва једном да је и штуцована штампа увиде-
ла да је њен кандидат — за комендију а не
краља рођен.

Добровољан рад.

Неколико радикала-адвоката пријавило се
да ће бранити православне Хрвате-самосталце,
који за Српство робују. Пријавили се дабогме
motu proprio. Кога самосталца не утуче тамни-
ца, тога ће трошковник браће радикала. По-
стићи ће се и тако оно, што друштво око мно-
гомучне „Заставе“ жели. Брзојавно је упитан
радикал адвокат Мушички: колико је извадио
предујма у ходошкој парници. Толико ће у име
осталих затражити од самосталаца браћа Жарко
и Миливој.

Кад је Јаша чуо за овај братски корак,
рекао је: сасвим добро. Кад се није могло
дружчије, моћи ће се и овако.

Учтиво молимо:

свакога без разлике, да нам јави најбржим пу-
тем име и презиме сваке пропалице, за коју
зна или за коју чује.

То нам је потребно, да сва та имена при-
шијемо Политу.

Ми смо у неприлици; ми не знамо шта би
већ почели с тим човеком. Клеветамо, грдимо,
лажемо, оцрњујемо га. ал све бадава. Не мо-
жемо га ућуткати. У најтежим часовима он
отвара ватру и брани Српство на угарском са-
бору, — он онако стар поред наша три цела
и два половна члана, који су за кратко време
достигли савршенство у Ђутању.

Молимо дакле свакога, да нас таком сарад-
њом помогне.

Захвалан ће му бити и

главни и сви споредни уредници
„Заставе“.**Телеграми.**

Загреб. Пошто је полувзанична „Заста-
ва“ отпочела нападати Рауха, овладало је овде
мишљење, да ће бан Раух — за цело ускоро
пасти.

В. КИКИНДИ. Најновији телеграм.
(Стигао после машинске ревизије).
Кикиндјани они из Хиђошког краја свечано ис-
пратили Јашу из Кикинде. Кад је Јаша био на
крај вароши а он хтео да се опрости Хиђоша-
на, но они су му рекли: не, ми ћемо вас пра-
тити све до вешала!*)

*) На крај Кикинде, према Хиђошу, има брежуљак
на ком су у 48. била подигнута вешала. Пр. ур. „Ст.“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ројтанске.

1.

— Мађарице —

Четир литре катрана
Шваби треба катана,
Мађарица опет неда
Ето Шваби једа!

2.

Наш се Пишта шалио,
Па се с' Швабом свадно,
Ал му Швабе, било жао,
Па га натраг — звао!

3.

Ал' је лепо на урвнку,
Неда нама Шваба банку,
Иш'о Јуст наш чак — до цара,
Да се о том — „разговара.“

— Швабице —

1.

Бела сукња на поруб,
Тетку ман'о њен голуб,
Талијан је сад оставља,
Тако жица јавља, хеј!

2.

Чамац дајте, утопи се сека,
Па ће после да се криви Лека.
„Крив јој нисам“ — вели опет Лека,
„Још је сека гурнула менека!“

— Туркиње. —

Сунце седа а месец се рађа,
Сад се Турска с Бугарском погађа,
— Пошто ти је хаћа Румелија?
„Товар злата или мало рата!“

„Хрвацке.“

Да је мени шевче ил' голупче,
Акуртију да с' Срба натуче,
Да нам пева, код вешала снева,
И ј'укне, док му брука — пукне!

— Срвијанке. —

Тетко, блеко, не гледај ме преко,
Није лепо да ме гледаш преко,
Није нужно да те опет тужим,
Кад знаш добро за колко те дужим!

— Босанчице —

Нешто ми се сад не дрема,
Шваба, кусав устав спрема,
Наметкиња крушка дивљакиња.
Црна, жута, — а у среди љута!

ЉУБАВНОСТ.

— И кад постанем ваша пуница сигурно
ће те ме мало волети . . .

— Наравно, наравно колико је год
могуће мање . . .

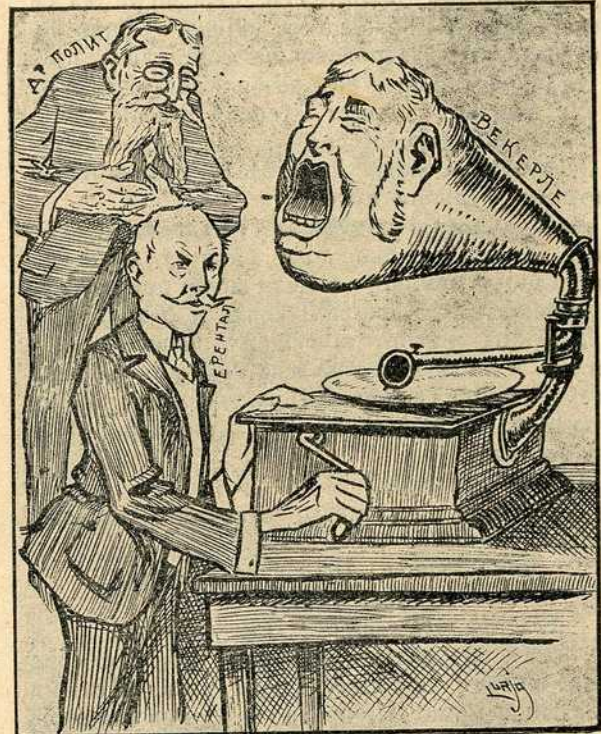
**Одговор на Др. Полишову иншерпелацију
о „велездајницима“**

или:

Најновија машина што говори.

— Систем бечки. Патент: Ерентал. —

(Какву му бечку плочу метну, тако свира).

Навијена машина, свира: „Еј ветар душе
(разуме се бечки) а бан Раух мирише . . .“

Др. Полит: (Прсне у смех) Хахаха! Фе-
тер Лекео лепо ти свира ова твоја навијена
машина, ама недам ти ја мој лепи ни пару,
за ту твоју чванску свирку.

За народ!

— По Каћанском. —

„Земљу дајте!“ „Дај за народ!“
Веле заставаши.

— Да! Вама је род и народ
У џенови ваши!

Сад бар земље, није гладан,
Вичу заставаши!

— Сит је народ, сит је јадан
Ал покора ваши.

Срби око манастира Хоповљ.

*) Позната је ствар како су радикалски автономашки при избору за приврени сабор лагали народ да ће од калуђера узети земљу и јетино дати народ да је обрађује. Сад су издали скоро сву манастирску земљу — иновацима, с којима су боље пазарили. Пр. ур. „Ст.“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

НОВО! Још није било овде! НОВО!

Живе слике!!!

На тајној седници радикалне странке решено је услед сјајног збора који је „одржан“ у Великој Кикинди да се сад не држе ни зборови ни прославе. То је већ постало обично народу и толико да би га одвратило, да не гледа мушку борбу Срба — самосталаца са намет — баном Павлом, радикалским пријатељем. Решено је да се народ сазове у Карловце на пијацу и онде ће му се показати декорисане две живе слике: презеш странке Ђорђе и потпрезеш сабора Никола.

Уз њих ће говорити Стевица Бенић.

Говориће одушевљено — као пред изборе.

Показаће и слике и ордене и доказаће, да су стигли уставним путем.

Заборавање споменути да су радикалске вође добили те ордене баш онда, кад су Србе — самосталце у тамницу бацили због неустрашимог србовања пријатељи Векерла и радикала.

Увериће свакога да ношење оваких ордена не жуљи и не пече радикалске груди ни у време најнеуставнијег режима у Хрватској и Славонији, — режима, који сав свој без излива на Србе — самосталце.

Шта ћемо више?

Ако се не буде могло спречити, говориће и Бранко Илајћ.

Дођи народе! Нећеш се кајати!

Шта имамо.

(Разговор пензионираца у градској башти.)

— Ми смо далеко дотерали. Човек се мора управо дивити напретку овога века. Шта ми данас све немамо? Не вреди ни спомињати више телеграф без жица, па машину, што за неколко сати направи по сто пари ципела, па грамофоне са двоструким плочама. То су све маленкости. Мој амице, ал ми имамо данас пушака, из којих тавне може да просвира по девет људи наједаред, имамо мина, која могу у часу прснути, на разнети на хиљаде људи, па онда, сад имамо и зраковлова, којима можеш и по највећој бури равнати и одозго тући људи тако сигурно, да ти ама баш ниједан хитац не мора отићи бадава. То ти је напредак! У часу можеш поубијати на хиљаде људи и са стране, и одоздо, и одозго — како је коме милије. Видиш, амице, то нам је све донела култура и цивилизација.

— Признајем, признајем. Ах сад поред све културе ипак нешто немамо.

— Шта, амице.

— Немамо људи такве чврсте воље, који се не би дали ни од кога ни за што употребити на извршења каквог рђавог дела. Једном речи: немамо карактера.

— Ах, како не би било? Има, има, само су малко ретки.

— Спомените ми кога.

— Одмах амице. Зар не знате: Рауха Акуртија, Кошутића?

— Е, — аферим.

Са збора у Кикинди.

Брзојави.

Данас је из Кикинде отишла комендија — а дошли радикали. Пошто у Кикинди осим Нике касалина, Уроша папуџије и купца манастирских оваца, приморани су били „алмажани“ да дочекају радикале. Пошто су сви радикали били декорисани орденима осим Јаше, то је Ника касалин врло лепо се досетио, те у име кикиндских „нових касала“ предао Јаши у леву руку леп, нов ловачки нож, који је набављен из чувене новосадске Диценове гвожђарнице Урош папуџија је опет у име телића предао пар телеџијих ђонова, који могу и народни образ да замену. Јоца Будишин је истерао своје овце, (јефтине а не оне скупе манастирске) које су врло лепо блејале. Језгро Српства присутно. И народ једногласно бира за председника Марка Богдана — услед чега наступа за радикале мало изненађење. Испрва се држало да ће их онако гојазне ударити шлог, али после се видело да је Јаша добио робијашку боју, поп Божић образ постао мало „светлији“, а црна мантија се зацрвенила од срама. Великога оца мали мајушви син Славко се завукао поп Божић под скут. Др. Сос, добио парадјаз фарбу, а Жарку Миладиновићу спале — гаће. Др. Кепец се увукао Јаши у ногавицу. Све се то тако брзо догодило да Јаша није доспео ни да изустити: „А где сад, одкуд ово?“ Зар нису ово моји послушни телићи, које можеш у Раухова, Кошутова и Векерлова кола упрезати и терати на „сваки вашар“ на продају! Зар збиља народ није марва? Није, није учини му се да му на уши народ говори.

Народ је судио!

Колико пута је Јаков говорио, народ ће судити. Није народ стока, да се даје за улар водити. И народ је судио. Још пре но што је Јаша златоустити, отворио своје лабе, а народ га громогласно и одушевљено поздравити: „Живео Кошутов пединтер и Векерлов слуга. Живео Раухов измећар! А сав тај одушевљени поздрав су усклици „бриса“, „бриса“ надгласали! И испрва се мислило да је божији благослов киша на радикале спустила се, али после се тек испоставило да је то народно одушевљење, уз усклике: „пфуј! издајнице!“

В. Кикинда. Услед панике коју је извело народно одушевљење ухватили су „маглу вође радикалне. На месту „где је „збор одржан“, нађен је један напад, чизме с мамузама, округао мали мађарски пешир с перушком, адвоката експенс нота за манастир Ходош, један поздравни говор жупану, на мађарском језику, парче хартије на ком је рачуната нека провизија, један „историјски нож“ и разни ордене за учињене заслуге за „Српски народ“ које су у „грлењу“ с народом заборавили.

Ванредна прилика, за јефтин Пазар.

Распродаја у Крунама

- Бугарска
- ЕГИПАТ —
- Босна
- ХЕРЦЕГОВИНА
- Крит —
- РУМЕЛИЈА

Велики фрај Концераш
великих сила.

Т Р Г О В И Н А С У Л Т А Н А

— КОД —

Са „народне гужве“.

Кад је Јаков, на „народној забави“ у највећем жеку гњавио публику продере се Др. Сос: Немојте толико торокати! Народ се згледноу. Није разумео да ли се то њега или Јаше тиче.

У програму је између осталог „народа“ учествовао и један циганин у надигравању. Боље би било да су га пустили да и он држи какав говор народу, па да се он и Јаша надмећу у надлагивању! (Сумњамо да би циганин победио! Пр. ур. „Ст.“)

Неко се чудило одкуда је чланица срп. нар. позоришта гђа Јовановићка за своју тачку изабрала баш „ноћ“ — од толико дана.

У погледу награде од народне забаве нада се ратарско певачко друштво, као и занатлијско „Невен“ друштво, да ће им и ове године „штогод“ у „Застави“ обећати. Они ће се међу тим држати оне народне пословице: „Обећање...“

Рашне бомбе.

— Србија је опет намерна да пошаље неке ноте великим силама. Ако се те ноте не допадну великим силама, а она онда обећава да ће на пролеће послати одмах и банде (комитске).

— Енглески краљ Едвард посетио је ових дана немачког цара у Берлину. Други састанак мисле да закажу на пролеће на — Балкану.

ЛИСТАК.

Зембиљ.

— Извод. —

Све велике европске новине пишу да неће бити рата, по што се је Аустрија мало сјавашала, а да видиш и наш заступник аустроугарских интереса на Балкану-Вагнер, и оно је увукло језу у гузу. Само каднокад по мало мајучне, ама га његови господари саулисавају, по што по њиховом рачуну сад није сезона од лајања.

Ђе с' Вагнеру, камо се? Камо онај некадашњи цитлук и хршум? Камо оне блесасте пријетње и денунције. Камо онај шашави Дон Кихот, који се је овдје осјећо и понашо ко какав њемачки намјесник у Камеруну. Еј Вагнеру, Штадлеру, Луегеру и света скемлијо римска! гукните мало преко своје штампе онако ко прољетос, па нас наваљкајте мајки Јевропи.

Неће цидије, него шуте ко заљев ни. Шуте, јер знају да је уз нас читава Јевропа и да имадемо седам главатих ћаћа, који се за нас брину. Кукавице и цидије кад не могу нама ништа, а они искаљују свој немоћни бијес на оној шачици личијих Србаља. Ама акоће! За оне личке „велеиздајнике“ свети вам се сам Господ Бог који се је такођер придружио Турско-руско-енглеско-француско-талијанско-црногорско-српском савезу.

Во времја оно, кад се шћаше по земљи Хрватској — по Хрватској земљи да преврне и да други постане бан, велики се и суви зулуми починише на јаднијем Србовима. Обједише их да су велеиздајници и великосрпска пропаганда једна касти. Премегнуше многе „великосрпске гаће“ са ћирилским монограмом, а половину народа одведоше у заточеније у Загреб.

Раухови пандури и истражни судци заједно са Франковим керовима путујући тако по лову, удареше на одаке некога попа Мане. Франковчад залајаше, а авија завикаше:

— Отварај попе и на сриједу великосрпско оружје и цебану!

— Свежете господо те керове за плот, а ви изволте самном у кућу да потражимо! — Рече поп Мане, и уведе ову чудну „шикудију“ у собу

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

за дочек и извади им пјесварицу о Краљевићу Марку, и листове „Привредник“ и „Србобран“ и рече:

— Ево вам славна шикуција, сво моје великосрпско оружје и муницију!

— Аха, бива нас тако заваравати ко кад ми не знамо ће је! На сриједу србијанску муницију, али ћемо је ми сами ваћи! — дречи славна шикуција, па се затворише у кућу и почеше спасавати Хрватску:

Пребраше сву кућу од димњака до канала и једино нађоше попадијине „велико српске гаће савдалије“, са ћириличким монограмом. Ове су гаће у истину биле великосрпске, јер је попадија била родом из Босне, ће се праве гаће од двадесет аршина басме, па изгледају ко испражњен Цепелинов лутбалон за рекогносцирање у рату.

— Хрватска је спасена, — завика одушељена шикуција, али ће је муниција враг му влашкој баби ће је њу сакрил, да је није можда прогутал и сакрил у трбуху?

— Аха, браво дечки — завикаше Акурти и Кошуткић — сигурно је у трбух сакрил! На посао дечки! Ухватише попа Ману, па га оборише на тле:

— Отварај попе уста да ти се завучемо у трбух,

— Нећете наистину на уста, јер сте Франкова соја и ијемена, па зар од гадлука да из блујем и вас и пријева. Него кад већ мора да буде, а ви изволите на „комшинке“ (побочна врата)! На сваке сте буцаке и врата ударили, па изволите и на ова.

Ето ти сад белаја! Ко ће кроз овако грдан богаз улазити. Не унићи — не мореш влашкога попа само због „великосрпских гаћа“ подићи на вјешала, зато треба у истину какав велележајнички чин. А ако унићеш — брука и срамота. Али франковачка жеђ за српском крвљу надвлада.

— Прашћајте браћо ако се не видимо — завикаше Акурти и Кошуткић, па замакоше у незнане дубине, ко жељезница у Иван планини.

Сиромах поп Мане од велика зора избечио очи ко кад је не у деветом, него у деведесет и деветом мјесецу, ама онст трпи, нек се само прича и приповједа франковачка брука и срамота. У својој муци извади из цена бурмутницу и потпраши...

— Уццахааа, тррр!! — кихну поп Мане ко гром, док на „комшинке“ се разлијеже прасак ко лубарда, а с праском излећеше Акурти и Кошуткић из поца Мане ко два пурка, жути ко лимун (ваљда од страха!) Излећеше и постигоше рекорд у истраживању на славу Франку Рауху и читавом „Сервус друштву“.

— Попе Мане опрости и на здравље ти! Ти макар мало освети ону педесеторицу невиних сужњева. „Срп. Ријеч.“

Одговори уредништва.

Р. П. у К. Ако цичи, и за невољу му је — босанско питање устава ће се ускоро решити, а без Босне и јасала — мора сигурно крепуцнути. Тако бар он сам о себи рече.

Ј. М. у С. Наравно, као и свака циганка: „треба деци леба!“ — а овамо дама само за стан плаћа 100 круна, а ви као сиромашан учаморате са 50 круна све своје потребе да подмирите и још шесторо деце раните, а уз то немате никакво имање у Славонији.

„СТАРМЛАДИ“

за 1907. год. у лепом тврдом повезу, може се добити за К 6.—

За год. 1908., у лепом тврдом повезу за К 5.—

Свега има само још неколико комплекса.

Администрација

„СТАРМЛАДОГ“.

Долази у Нови Сад

➔ **Наршеноб биоској.**

ЗА БАЛСКУ СЕЗОНУ.

Част ми је овим поштов. женском свету до повољног знања ставити, да сам за балску сезону ангажовао

➔ **бечке женске снаге,** ➔

те сам у стању сваком захтеву удовољити.

У моме првом новосадском

ДАМЕН МОДЕ САЛОНУ

се зготовљају: балске тоалете, позоришне блузе вечерње мантилове, енглески и француски костими, тоалете за улицу и сви у ову струку снадајући послови.

С особитим поштовањем

ХЕРМАН ВАЈТ специјалиста у изради енглеских костима

У НОВОМ САДУ

у Ракоци (пређе Футошкој) улици број 28./С.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампариа Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS